

Abstrakt

Vladimír Lajsek: Vybrané relativní důvody odmítnutí zápisu ochranné známky

Předkládaná práce se zabývá dvěma vybranými relativními důvody odmítnutí přihlášky ochranné známky, konkrétně ustanoveními § 7 odst. 1 písm. i) a § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. První část je věnována obecnému úvodu do problematiky, pojednává se zde o relativních důvodech k odmítnutí zápisu ochranné známky do rejstříku a o námitkovém řízení. Následuje popis historického vývoje, jenž spěl k přijetí těchto ustanovení do českého právního řádu. Zde autor dochází ke zjištění, že daná ustanovení se v českém právním řádu objevila teprve při sblížování úpravy s komunitárními předpisy. Další výklad se již věnuje konkrétně oběma vybraným ustanovením. V sekci věnované námitce staršího práva k autorskému dílu se práce věnuje roli ÚPV při posuzování autorských děl a jejich autorství. ÚPV si v takovém případě může učinit vlastní závěr, a není tak odkázán pouze na závazné rozhodnutí soudu. Pro zjednodušení posuzovacího procesu, zda je konkrétní označení možné považovat za autorské dílo potom autor nabízí vlastní třístupňový test jedinečnosti autorského díla, který vznikl na základě sumarizace rozhodovací praxe ÚPV. Při zkoumání aktivní legitimace k uplatnění zkoumaného námitkového důvodu potom dochází k závěru, že toto právo bude svědčit nejen autorovi samotnému, ale také jeho právnímu nástupci a kolektivnímu správci práv. Na závěr kapitoly se pak ještě práce věnuje možné kolizi průmyslově a autorskoprávní ochrany. V další části je pojednáno o vlastním ustanovení námitky staršího práva k jinému průmyslovému vlastnictví a jeho fungování, kde jsou rozebrány jeho jednotlivé komponenty, jimiž jsou starší právo přednosti, hrozba dotčení práv třetích osob a ztělesnění takového práva v odlišném institutu práva průmyslového vlastnictví. Výčet takových institutů se autor pokouší odvodit z mezinárodněprávních dokumentů a posléze nabízí vlastní ucelený výčet. Tyto instituty potom řadí podle jejich způsobilosti být s to vyvolat střet s ochrannou známkou na kolidující, mezní a nekolidující. Mezi práva kolidující, tedy taková, která mohou způsobit střet s ochrannou známkou, řadí označení původu, zeměpisná označení a průmyslové vzory. Mezními právy, tedy těmi, jež kolizi způsobit mohou, ale ustanovení § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. se na ně přesto nepoužije, pak nazývá práva k obchodní firmě, nekalé soutěži a obchodnímu tajemství nebo goodwill. Poslední kategorie – nekolidující práva, potom střet s ochrannou známkou ze své podstaty způsobit nemohou. Jsou jimi patenty na vynálezy, užité vzory a SPC, dále ochranné

známky, topografie polovodičových výrobků, práva k odrůdám rostlin a know-how. Každý z těchto institutů je podrobněji probrán s poukazem na možnosti vyvolání kolize, některé limity a problémy. Probírány jsou také příslušná správní a soudní rozhodnutí. V závěru práce potom autor zjišťuje, že kolidujícími právy mohou být pouze práva k označením původu či zeměpisným označením a k průmyslovému vzoru. S ohledem na vývoj však nevyklučuje možný posun praxe v budoucnu. Zároveň poukazuje na nejednotnost správního rozhodování v případě možnosti kolize s obchodní firmou, a řeší též některé otázky u práv k označením původu či zeměpisným označením a u průmyslových vzorů.